

Svensson och drakgodset

Bygdesågen av
Halvar Lekare.

Gubben Svensson bodde ensam i en bristfällig stuga, i närheten av en bergknalle. Berg var egentligen en allt för smickrande benämning på backen där han bodde, men som den av ålder benämndes Visbjerg och troligen var den högst belägna punkten i socknen, så får väl benämningen stå kvar. Att backen fordomtid använts till offerplats visste gamla sägner att tala om och namnet tyder också på detta.

Gubben Svensson hade reda på detta och han hade ofta i kvällningen sett både det ena och det andra, drakgods som brann och skumma figurer som kilade i backen, när skymningen väl brett sitt mörka täcke över nejden. Men som han aldrig varit oroad av det han sett och hört, så levde han sitt liv lugnt och fredligt bland de gamla minnena från svunnen tid. Han livnärde sig av den lilla avkastning hans täppa gav o. gjorde för resten dagsverken hos bönderna i trakten.

En kulan höstafton kom han traskande på vägen hemåt, efter att ha utfört ett gott arbete hos en bonde. Han var så innerligt belåten med sin dag, ty hos Göransson hade vankats mat och dricka i allt överflöd.

Gubben Svensson var egentligen ett matvrak av första klassen och många av ortens bönder ansågo att han var tillräckligt lönad för sina dagsverken med bara maten.

Men i dag hade han fått mycken mat och god mat och dricka och kaffegök och där till en slant i plånboken. Det hade varit husafing vid Göranssons och Svensson myste ännu, när han tänkte på hur han laddat i skrovet sitt. Till middagen hade vankats "toskboddar" med risgrynsgröt efteråt, två rätter dem Svensson var rent av tokig efter. Han grinade ännu vid tanken på hur han fördröjt sig med "toskboddarna", så att de andra höll på att länsa grötfatet, så att han var tvungen resa på sig och hux flux spotta i grötfatet. Efter den bravaden fick gröten vara i fred. Att de andra blevo vrånga i sin anda hade inte bekommit honom ett dyft; huvudsaken var att han fick sin beskärda del, och väl den, av gröten.

Efter kvällsvarden hade Göransson långat fram med ett stop brännvin och det hade blivit några kaffekaskar.

Kvällen var mörk och med mörkret hade ett fint duggregn kommit, men det bekom just ej Svensson. Visst gjorde han en och annan kullerbytta, men han var ej värre där än att han kravlade sig upp igen och traskade vidare. Bäst han gick där och småpratade för sig själv, fick han se en underlig eld glimma på en liten kulle.

— Nu är det något drakgods som brinner igen, puttrade han. Jäsin-gen att man inte har något stål på sig, så man kan kasta det på lågan. I detsamma kom han att tänka på fällkniven som låg i byxlomman.

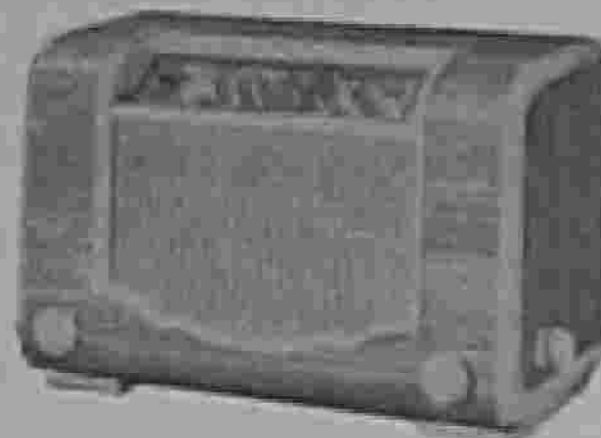
— Så räggen anamma har jag inte stål. Jag skall se om det gör någon verkan på drakgodset. Ingen rädder här.

Mitt inne i en stor enebuske var det som elden flämtade, men han var inte kropp till att se vad det var för något som brann. I den dåliga

NILS GREVILLIUS
Konst. Operans dirigent,
utskänd från grammofoon och radio.

Jag anser Centrum vara den mest idealiska mottagare, som en musikskare kan äga

W 93 - U 94. Ny exklusiv 5-rörs super med många förnämliga egenskaper. Bäst tänkbara ljudkvalitet och känslighet. Grammofoonuttag. Elegant och exklusivt utförande i ljus alm eller valnöt med inläggningar av ädelträ. W 93 för växelström kr. 385:— inkl. oms. U 94 för allström kr. 375:— inkl. oms.

Centrum

radion med den underbara tonen
AB GYLLING & Co STHLM

Centrum Radio försäljes av:
A/B Gylling & Co
Filial

Adelsgatan 30 VISBY
Tel. 1614

Aterförsäljare:
**FÄRÖSUNDS AUTOMOBIL-
AFFÄR**
Färösund. Tel. 54.

belysningen som det var där inne i busken, var det omöjligt att avgöra den saken, men nog attian, såg det ut som en skimrande gullklimp, det hela.

Kvickt av bara den kastade han kniven mitt i lågan under utropet:

— Ge mig en bit i Guds namn. Gudsnamnet hade visst stor makt, ty nu såg han tydligt, att det brann i en gryta full med gullpengar. Ljuset försvann med ens och med ljuset även grytan. Svensson letade både länge och väl i och omkring busken och till sist fick han verkligen tag i något som kunde tagas för en gryta. Innehållet kunde han ej bli klok på, men nog kändes det som om det var runda mynt alltid. Någon stor skatt var det säker, och så sakta och varsamt som gubben bar grytan hem, det hade han aldrig förr burit någonting. Lyckligt och väl kom han in i sin lilla täppa, men där hade visst Ödet bestämt att hans bana skulle bli all. Ett par alnar framför slugudörren gjorde han en finare kullerbytta, så att grytan med sitt innehåll for bort i mörkret. Huru han än krattade med händerna och letade, kunde han ej hitta reda på sitt fynd. Till sist somnade han lugnt och stilla med huvudet på sin egen dörrtröskel.

När han huttrande vaknade fick han syn på en gammal, trebent gryta som låg vid hans sida. Han kom ihåg sitt nattliga äventyr och blev genast klarvaken. Men en så snopen figur som gubben Svensson lär inte ha funnits i den täppan vare sig förr eller senare. Grytan var så tom, som en gryta kan bli och vid närmare efterseende kände Svensson igen grytan såsom varande sin egen, som han slängt ut i backen, när hon hade spruckit.

Svensson trodde för sin del, att det var de små under jorden, som spelat honom ett spratt och återtagit godset, men folket i trakten, och särskilt de som varit med på husagillet vid Göranssons, de grinade och mente på att Svenssons drakgods var ett verk av för mycket trallarevallen. Vem som hade rätt, vet jag inte, men man kan tänka vad man vill.